

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

7. Dies Aprilis. Remittere animum, quasi amittere est. Musonius.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Aprilis.

Tessera.

261

modò prona , sed præceps : itaque laberis cum labente, deficies cum deficiente, peribis cum pereunte. Quod si Deo adhærescas, non vivendo nisi in illo, in quo, & per quem omnes vivunt; propter illum, evades immobilis, velut Acroceraunia rupes, quæ mole sua stat. Sine Deo ruunt Gigantes, qui ut Ahenei montes videbantur, nullis machinis movendi: sine illo omnis nostra contentio in medio cursu frangitur. Ille, qui in se immobilis, dat cuncta moveri; dat & cuncta instabilia stare. Sine illo ergo nulla constat constantia. Illius enim (si Poetæ credis,)

Virtutis munus prestare potest, Deus unus.

7. DIES APRILIS.

Remittere animum, quasi amittere est.

Musonius.

Negligentia. I. **I**Nter Imprudentiæ vitia, non est ultimum, Negligentia, quæ cum animum operantem ad ferias cogit, & remittit; perinde est, quasi amitteret. Hæc disconvenit cum præcipatione, & Inconsideratione, quod illa duntaxat sit circa Consultationem, cum impetu susceptam; hæc verò circa solum iudicium de re aliqua oscitanter, & leviter obitum: Negligentia autem sit torpor voluntatis refugientis laborem suscipiendum, in vestiganda latente veritate agibilium. Quod dixit Hyginus de somno; nimirum ex Nocte, & Erebo satum esse; id æquius de Negligentia, & Torpore dixeris. Fætus gemelli

R 3

sunt

sunt monstrosi, ex Orco nati, in quibus unum grande, tumidumque est caput sine cerebro, nictantes oculi, putre pectus, manus adstrictæ, pedes propè nulli, inanes, & radentes humum cogitationes circumvolitant. Dedecori, & Ignominia quotidie litant, Magistro Epicuro gloriantur, protodidasculo satana, & pro symbolo gentilitio ferunt: *Nihil agere*; Negligentiam, Erebi esse pro sapiam, inde conijce, quod nihil magis sit repugnans Deo, quàm ignava, & somniculosa, & abhorrens à præstanti vitæ conditione cessatio. (a) In Deo enim inesse perpetuum motum, necesse est, inquit Aristoteles: unde qui tollit actionem à Deo, tollit ipsam Divinitatem, quæ fons omnium actionum est; cum ipsa actio, cura sit ipsius Dei: atque ut ita loquar anima unde & dicitur Actus purus.

II. Nunc autem sicut Deus est semper agens; sic in omnem, quam condidit naturam, motionem quandam, & impetum ad agendum inapressit, qui perenne testimonium est conditionis, & prædicationis Opificis. Hinc videmus, quæ in hac rerum universitate sunt perfectiora, & Deo viciniora; eo magis vim agendi, motumque participant, quadam veluti Divinitatis imitatione. Liqueat in Angelis, in quibus est jugiter agilis, vivida, & quietis expertis motio; ac indefessa, nec unquam interrupta operis functio. Moventur autem vel in orbem cum summi Boni, ac summè pulchri illustrationibus, principio, ac fine carentis conjunguntur: quæ est divinissima motio; vel directo eunt cursu, cum videlicet inferioribus consulendi causa, juvandique prodeunt, & recta omnia perficiunt. Hæc est pulcherrima po-

(a) L. 2. de cal. c. 3.

liria Angelorum ; à quibus cum discesseris , nihil invenies animo nostro angustius , & similius Deo : hinc in eo perpetua etiam motio animadvertitur . Unde Tullius ex Aristotele dixit : (a) *Animum esse , quasi continuam quandam motionem , & perennem* . Est verò tam proprium Animo moveri , ut ne in somno quidem , cum institium veluti quoddam est , quiesque justa , possit esse otiosus , nisi luxu , & intemperantia quodammodo constrictus , atque obrutus in abdomine consepeliatur . Maneat igitur certum , esse à Deo impressam in naturis rerum vim agendi , ut vestigium Divinitatis , omnia moventis , & excitantis , (b) *in quo vivimus , movemur , & sumus* .

III. Errant igitur , ut Deo quàm dissimillimi , homines desidiosè inertes , qui à corporis animique contentione abhorrentes , ut glires somno , & quiete pinguescentes , languidis liquefacti voluptatis in desidia consenescent : sic itur ad Orcum . Callis ad astra est salebrosus , & arduus . Deus laboribus omnia vendit , felicitatem maximè . Quo carius venit , eo carior venit salus : proponitur ut corona , certandum : est ut merces laborandum ; ut bravium , currendum . Quæ sine labore , non est sine periculo vita . Aquæ stagnantes facilè putrescunt . Otio fatigatur animus , juxta ac corpus nimia felicitate . Quid aje felicitate ? Nulla est in corporis voluptate , felicitas . Deus bone , quot inde mala ! in corpore , quot morbi , in animo , quot vitia ? Age , quid agimus pro promisso præmio ? Etiam unius horæ in cælo gloria , meretur æternitatem laborum . Inertia , meritum est tinea . Si desideas , necesse est continuò &

(a) 1. *Tusc.* (b) *Actor.* 17.

mareas, quia nihil merendo cogeris portare pondus diei, & æstus. Imò misericordiam, & profusam liberalitatem Dei compescit negligens: in maximos peccatores, Deus maximè est liberalis, & erga prodigos filios, tantum non prodigus est Pater: at erga negligentes, quasi avarus, & parcus: illis negat, quod aliis donat. Imò Deus, qui omnibus dat, à negligentibus aufert talenta, quæ dederat, aufert à pigro. Quid magis noxium, quàm quod non sinit, quatenus in nobis est, Deum beneficum esse? Quid magis malum, quàm quod Deum non sinit nobis esse bonum? Itaque fuge inertiam, & cum Deo operante operare, juxta vulgare merrum:

Esto laborator, Deus est tunc auxiliator.

8. DIES APRILIS.

Si quando fatuo delectari volo; non est mihi longè quærendum, me video. *Seneca Epist. 36.*

Astutia. I.

Sequuntur jam Prudentiæ quædam veluti simiæ, ac imitatrices, cujus fucò, ac specie inani communtur, & larva teguntur. Has inter tenet primas, Astutia, quæ cum ad malum usum assumitur, & ob eum omnia molitur; non est, nisi personata prudentia, quæ vocatur *Prudentia carnis*, quæ est stultitia apud Deum. Nulla enim est imprudentia mentis, quàm prudentia carnis. Hanc si calles, fateor, es callidus: sed nec illud diffiteor, vel
ideo